

Трава прив'ялена і зааніміла осінь...

Раїса Троянкер

Трава прив'ялена і зааніміла осінь...
Сьогодні сталося. Що це? Я жива?..
В траві заплутались, розвіялися коси,
В гарячці тіло й голова.

Зім'ята сукня. На обличчі – мука.
Червоні плями в лентях комбіне...
І пада вечір у безодню круком,
І кличе вечір впасти і мене.

На серці якось важко і тривожно.
І ти, ніяковий, не можеш приласкати...
І те, що сталося, повернуть не можна.
І серце холодом стиска...

Ти так молив – сьогодні стань моєю.
І сталося. О закон буття!
Ми у траві забули томик Гейне, —
Його листки од вітру шелестять.

І якось чудно. Хоч усю вже бачив —
Соромлюсь при тобі панчошу підв'язати.
І так іду. І ми чужі неначе,
І в мене мимохіть жемчужиться сльоза.

О, не вернуть! Не стать такою, як учора,
Нічим не змить із уст палючих плям!
А день такий звичайний і бадьорий,
Така спокійна стомлена земля...